

PESMI

Federico Garcia Lorca

Ob dvajsetletnici smrti

GLEDAL SEM SE V TVOJIH OČEH

Gledal sem se v tvojih očeh
in mislil na tvojo dušo.

Bel oleander.

Gledal sem se v tvojih očeh
in mislil na tvoja usta.

Rdeč oleander.

Gledal sem se v tvojih očeh.
Bila si mrtva.

Črn oleander.

POTEM

Labirinti,
ki jih ustvarja čas,
izginejo.

(Ostane samo
puščava.)

Srce,
studenec želja,
izgine.

(Ostane samo
puščava.)

Slepilo zarje
in poljubi
izginejo.

Ostane samo
puščava.
Valovita
puščava.

SONCE JE ZASLO

Sonce je zašlo. Drevesa
premišljujejo kakor kipi.
Žito je že požeto.
Kakšna žalost, kolesa
ne črpajo več vode!

Pes s kmetije
bi rad pojedel Venero in laja vanjo:
blešči se na svojem ljubezenskem polju
kakor veliko jabolko.

Komarji, Pegazi rose,
letajo v mirnem zraku.
Velika Penelopa luči
tke že jasno noč.

Hčere moje, spite, volk že prihaja,
jagnjeta meketajo.
»Je prišla že jesen, sestre moje?«
pravi uvela roža.

Vsak čas pridejo pastirji s svojimi gnezdi
z daljne planine.
Deklice se bodo igrale pri vratih
stare kmetije.
Zadonele bodo ljubezenske pesmi,
ki jih hiše
že znajo na pamet.

GAZELA NEPRİČAKOVANE LJUBEZNI

Nihče ni razumel vonjave
temne magnolije tvojega trebuha.
Nihče ni vedel, da mučiš
med zobmi kolibrija ljubezni.

Tisoč perzijskih konjičkov je spalo
na trgu, kjer je luna tvoje čelo,
medtem ko sem stiskal štiri noči
tvoj pas, ki je sovražnik snega.

Med sadro in jasminom je bil tvoj pogled
bleda vejica s semeni.
Iskal sem, da bi ti dal, v svojih prsih
slonokoščene besede, ki pravijo zmeraj,
zmeraj, zmeraj: vrt mojega smrtnega boja,
tvoje telo, za zmeraj ubežno,
kri tvojih žil v mojih ustih,
tvoja usta brez luči zaradi moje smrti.

GAZELA O SPOMINU NA LJUBEZEN

Ne odnesi svojega spomina.
Pusti ga samega v mojih prsih,
trepet bele češnje
v januarskem mučeništvu.

Svet hudih sanj
me loči od mrtvih.

S srcem iz sadre trpim
muke komaj odprte lilije.

Vso noč na vrtu
moje oči kakor dva psa.

Vso noč hitita
za kutinami strupa.

Včasih je veter
tulipan iz strahu.

Bolan tulipan
je zimska zarja.

Zid hudih sanj
me loči od mrtvih.

Megla zakriva v molk
sivo dolino tvojega telesa,

Na loku srečanja
raste strupena trobelika.

Vendar pusti svoj spomin,
pusti ga samega v mojih prsih.

ROMANCA O LUNI, LUNI

Luna je prišla v kovačnico
v krilu iz narde.
Otrok jo gleda, gleda.
Otrok se zagleda vanjo.
V drhtečem zraku
zgane luna z rokami
in razgali, poželjiva in čista,
svoje prsi iz trdega kositra.
»Béži, luna, luna, luna,
če bi prišli cigani,
bi naredili iz tvojega srca
verižice in bele prstane.«
»Pusti, otrok, naj plešem,
ko bodo prišli cigani,
te bodo dobili na nakovalu,
oči boš imel zaprte.«
»Béži, luna, luna, luna,
saj že slišim njihove konje.«
»Pusti me, otrok, ne teptaj
moje poškrobljene beline.«

Konjenik se je bližal
in udarjal po bobnu planjave.
Otrok v kovačnici
ima oči zaprte.

*

Po oljčnem gaju so prihajali
cigani, medenina in sanje.
Glave so držali pokonci,
oči so imeli priprte.

Joj, kako poje sova,
poje na drevesu!
Po nebu pa gre luna
in pelje otroka za roko.

V kovačnici jokajo
in kričijo cigani.
Veter jo zagrinja, zagrinja.
Veter jo zagrinja.

Prevedel Jože Udovič